

02.

Arrest

**nr. 208 500 van 30 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Kati VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 21 augustus 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DOREN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 september 1971.

De verzoekende partij dient op 15 juni 2017 bij de Nederlandse Ambassade te Paramaribo een visumaanvraag kort verblijf type C, in voor een periode tussen 26 juli 2017 en 26 juli 2020 met de duur van 90 dagen wegens familiale redenen. Het visum werd op 4 juli 2017 afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten.

Op 27 juli 2017 komt de verzoekende partij het Schengengrondgebied binnen.

Op 7 november 2017 dient de verzoekende partij samen met haar Belgische partner een aanvraag tot registratie van de wettelijke samenwoning in.

Op 22 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 27 februari 2018 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning, na negatief advies van het parket van Antwerpen. Op 30 april 2018 dient de verzoekende partij een beroep in bij de Familierechtbank in Antwerpen tegen de beslissing houdende de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning.

De politie van Antwerpen stelt op 21 augustus 2018 een administratief verslag vreemdelingencontrole op.

Op 22 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: S. [...]

voornaam: A. C. [...]

geboortedatum: 25.09.1971

geboorteplaats: Paramaribo

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 21.08.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Op 7.11.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan D. C. P. (*1.02.1968). Op 27.02.2018 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 22.01.2018. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek aan de hand van een SEFOR brochure. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 21.08.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegestaan. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene reisde op 27.07.2017 de Schengenzone binnen via Amsterdam met een visum geldig voor kort verblijf, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Paramaribo.

Op 7.11.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan D. C. P. (*1.02.1968). Op 27.02.2018 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het beroep dat betrokkene heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de registratie van wettelijk samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.

Op 22.01.2018 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 21.02.2018 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te

verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene diende op 4.04.2018 een verzoek tot nietigverklaring in van het bevel om het grondgebied te verlaten bij de RVV. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Suriname wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 22.01.2018. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene werd gehoord op 21.08.2018 door de politiezone Antwerpen en geeft (buiten een gebrek aan middelen) geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 21.08.2018 door de politiezone Antwerpen en verklaart en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid van de beslissing tot vasthouding

De bestreden akte houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens.

3.1. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de

gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt dat het hoogdringende karakter van de vordering ook niet ter discussie staat.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de goede trouw, de rechten van verdediging, de rechtszekerheid en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 *juncto* de artikelen 12 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

3.3.1.1. De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat haar familie haar heeft verstoten omwille van haar geaardheid en dat zij in Suriname niet wordt geaccepteerd. De verzoekende partij stelt dat ze in Suriname geen familie meer heeft, en dat haar Belgische partner haar enig familielid is. De verzoekende partij citeert dan uit een aantal rapporten en stelt dat uit deze rapporten blijkt dat de seksuele geaardheid nog steeds een erg gevoelig en controversieel onderwerp is in Suriname. Er wordt ook telkens aangedrongen om de discriminaties aan te pakken. De verzoekende partij stelt dat personen zoals haar het voorwerp uitmaken van discriminaties door overheidsinstanties, politiediensten, werkgevers en de maatschappij in het algemeen.

Vervolgens geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet en het risico op onderduiken. De verzoekende partij verwijst ook naar de parlementaire voorbereiding en rechtspraak van het Hof van Justitie. Op basis van voormelde informatie stelt de verzoekende partij dat er in haar individueel geval onvoldoende onderzoek gebeurd is. De verwerende partij benadrukt dat zij slechts eenmaal een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg afgeleverd en dat zij hiertegen beroep aangetekend heeft. De verzoekende partij vervolgt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezinsleven en het gegeven dat ze haar gezinsleven niet in Suriname kan uitoefenen. Ook wijst ze erop dat haar een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd werd. Tot slot geeft ze aan dat ze tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van registratie van haar wettelijke samenwoning beroep aangetekend heeft bij de familierechtbank. De verzoekende partij beklemtoont dat zij nooit haar identiteit of verleden verborgen gehouden heeft, noch haar woonplaats.

Tot slot geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat het gegeven dat de stad Antwerpen op basis van een niet-bindend advies van het Openbaar Ministerie oordeelde dat de wettelijke samenwoning niet kon geregistreerd worden de verwerende partij niet ontslaat van het voeren van een zorgvuldig onderzoek naar het gezinsleven van de verzoekende partij. Vervolgens zet de verzoekende partij uiteen wat een schijnsamenwoning is. Ook verwijst ze naar het handboek van de Europese Commissie met betrekking tot schijnhuwelijken. Vervolgens haalt ze ook rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens aan. De verzoekende partij beklemtoont ook dat ze beroep aangetekend heeft tegen de beslissing van de stad Antwerpen. De verzoekende partij stelt dat haar afwezigheid op de behandeling van haar zaak een slechte indruk zal

nalaten bij de Familierechtbank en haar ook verhindert om de gebruikelijke vragen die door de familierechter gesteld worden omtrent haar relatie te beantwoorden. De advocaat van de verzoekende partij kan de verzoekende partij wel juridisch vertegenwoordigen op deze zitting, maar kan niet in de plaats van de verzoekende partij omtrent haar gevoelens en geschiedenis praten. Door niet aanwezig te zijn op voormelde zitting wordt de effectiviteit van haar rechtsmiddelen in de zin van artikel 13 van het EVRM en 47 van het handvest ontnomen.

3.3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. Deze vaststellingen worden niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partij. Voorts wordt met betrekking tot de terugleiding naar de grens gemotiveerd dat de verzoekende partij langer op het grondgebied verblijft dan toegestaan. Hieruit blijkt dat zij de reglementeringen niet respecteert, en dat het bijgevolg weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig zal vertrekken. Vervolgens gaat de bestreden beslissing in op de hangende procedures en artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, als volgt: *"er bestaat een risico op onderduiken."* Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op het gegeven dat ze geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 22 januari 2018. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en dat zij door de politie van Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt op het eerste gezicht niet. Evenmin blijkt prima facie een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven met de partner niet aanvaardt, gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 27 februari 2018 weigerde de wettelijke samenwoning te registreren. Deze weigering was gestoeld op het feit dat de verklaring van wettelijke samenwoning kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekende partij.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens besluit dat deze weigering een *contra*-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. In het licht van dit gegeven, en waar niet blijkt dat deze beslissing intussen werd herroepen dan wel vernietigd, staat het niet vast dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad is verder niet bevoegd zelf een oordeel te vellen over de voorgenomen wettelijke samenwoning.

Het gegeven dat verzoekende partij verbleef bij haar partner, doet geen afbreuk aan de duidelijke voormelde tegenindicatie. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ook middels de verwijzing naar het beroep dat werd aangetekend tegen de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning bij de familierechtbank in Antwerpen, toont verzoekende partij, gelet op het grondig onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand, niet aan dat zij een effectief beleefde partnerrelatie heeft. De verwerende partij kon op kennelijk redelijke wijze oordelen dat dit gegeven op zich geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Immers dient er op gewezen te worden dat de omstandigheid dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de burgerlijke rechter op zich niet impliceert dat deze beslissing onwettig is. Integendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Hierbij dient erop gewezen te worden dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM (*'lawful and genuine marriage'*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) dezelfde vereiste van "oprechtheid" kan naar analogie wordt gesteld voor een *de facto* relatie. Daar na onderzoek werd vastgesteld dat de intentie van verzoekende partij kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er *in casu* dan ook geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Voorts merkt de Raad op dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van de verzoekende partij en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is, zoals op goede gronden in de bestreden beslissing wordt gesteld. De verwijzing naar een praktijk in een rechtbank doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen. Daarenboven laten moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij toe om haar beroep bij de Familierechtbank in overleg met haar raadsman grondig voor te bereiden en hem alle nodige documenten en informatie te bezorgen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet over een effectief rechtsmiddel zal kunnen beschikken.

De Raad merkt in dit verband nog op dat in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, de verzoekende partij een visumaanvraag kan indienen bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Ook de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan de verzoekende partij vragen in het kader van haar recht op gezins- en familieleven.

De verzoekende partij maakt *prima facie* derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen elementen aan.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat haar beweerd gezinsleven het afleveren

van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staat, of dat daarover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve *prima facie* niet.

Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij is evenwel geen kind en er blijkt ook niet dat zij een kind heeft in België. Er blijkt evenmin dat de verzoekende partij enig ernstig gezondheidsprobleem heeft dat de verwerende partij over het hoofd zou hebben gezien. Er kan derhalve niet worden vastgesteld dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Voor zover de verzoekende partij in haar betoog de schending opwerpt van artikel 12 EVRM, dat het recht op bescherming van het huwelijk garandeert, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing voornoemde verdragsbepaling schendt daar waar de bestreden beslissing enkel gevolgen met zich meebrengt op het verblijfsvlak.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM

28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij door haar familie in Suriname verstoten is en er gediscrimineerd werd. *In casu*, brengt de verzoekende partij geen begin van bewijs bij waaruit blijkt dat zij door haar familie verstoten werd. Ook met betrekking tot de discriminaties brengt de verzoekende partij geen begin van bewijs bij dat zij in Suriname gediscrimineerd werd. Ze stelt dit in algemene termen, zonder concrete op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Ze brengt geen begin van bewijs dat ze op het werk gediscrimineerd werd omwille van haar seksuele geaardheid, dat zij slachtoffer geweest is van geweldpleging omwille van haar seksuele geaardheid en dat de overheid haar geen bescherming geboden heeft, enzovoort. In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar algemene rapporten waaruit dient te blijken dat personen in Suriname omwille van hun seksuele geaardheid gediscrimineerd worden. Uit de artikelen die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt blijkt niet dat mensen met een andere seksuele geaardheid in Suriname op zodanige wijze gediscrimineerd worden dat ze deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het artikel van maart 2017 van de United States Departement of State geeft aan dat de Surinaamse grondwet verschillende vormen van discriminatie verbiedt, maar geen artikel heeft dat expliciet tegen discriminatie op grond van seksuele geaardheid beschermt. Dankzij de inzet van LGBTI- lobbygroepen werd het strafwetboek aangepast in maart 2015. Nu kunnen homoseksuelen beroep doen op wetgeving tegen discriminatie en "hate speech". Deze wetgeving voorziet in boetes of strafsancities indien deze wetgeving wordt overtreden. Het is inderdaad zo dat het rapport dat in maart 2017 gepubliceerd werd, en betrekking heeft op het jaar 2016, aangeeft dat nog geen toepassing werd gemaakt van deze wet. Ook wordt er aangegeven dat homoseksuelen weigerachtig zijn om klacht in te dienen bij de politie, daar de politie hun klachten niet ernstig neemt. Uit het UN Human Rights Council rapport van 1 juli 2016 waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt blijkt wel dat de minister van justitie aangeeft dat hun rechten eveneens mensenrechten zijn. Ook wordt er gewerkt aan bewustmaking. Het rapport geeft inderdaad aan dat er werkpunten zijn, maar op basis van de rapporten die voorliggen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat homoseksuelen in Suriname een groep zijn die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Waar de verzoekende partij stelt dat ze in Suriname niet zou kunnen trouwen of samenwonen met haar partner, wijst de Raad erop dat in deze stand van het geding geen gezinsleven met haar Belgische partner aannemelijk wordt gemaakt. Bijgevolg kan ze in deze stand van het geding niet dienstig aanvoeren dat ze niet kan trouwen of samenwonen met haar vermeende Belgische partner. Daarenboven dient opgemerkt dat de verzoekende partij Suriname niet verlaten heeft omwille van haar geaardheid en problemen daaromtrent, maar omwille van een familiebezoek aan haar zus in Nederland.

In casu kan de overheid bij gebrek aan enige indicatie niet verweten worden haar thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er

enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek, zodat haar betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

In casu wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij in dit verband eveneens naar de rechten van verdediging wijst, geeft de Raad aan dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Het is inderdaad zo dat bij de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en het bepalen of er een risico op onderduiken bestaat een individueel onderzoek dient te gebeuren. De verzoekende partij meent dat *in casu* onvoldoende rekening werd gehouden met het geheel van haar elementen, zoals hoger weergegeven. Ook wijst ze erop dat ze nooit haar identiteit, nationaliteit en woonplaats verborgen gehouden heeft voor de verwerende partij.

De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij zelf duidelijk heeft verklaard dat ze niet over de financiële middelen beschikt om het grondgebied te verlaten. Ook heeft de heer D.P. verklaard dat hij de verzoekende partij niet zou laten vertrekken. Daarenboven blijkt uit het gesprek van 23 augustus 2018 zeer duidelijk dat de verzoekende partij verklaard heeft dat *“ik wil totaal niet naar Suriname”*. Gelet op deze elementen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk welk belang zij heeft bij haar kritiek dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, nu ze zelf aangeeft dat ze niet de intentie heeft om grondgebied te verlaten.

Noch een beroep bij de Familierechtbank tegen een beslissing van een ambtenaar van de burgerlijke stand, noch een vordering tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten schorst de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

In het licht van de voorgaande bespreking weerlegt verzoekende partij op het eerste gezicht de motivering niet waarbij een risico op onderduiken wordt vastgesteld. Zij brengt geen overtuigende argumenten naar voor die de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, onderuit kunnen halen. Een schending van de artikelen 1 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. *In casu*, verbindt de verzoekende partij de schending van artikel 13 van het EVRM met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Bijgevolg moet worden vastgesteld, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, dat in afwezigheid van een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 of 8 van het EVRM, de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM niet nuttig kan worden ingeroepen noch worden weerhouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is *prima facie* niet ernstig.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg *prima facie* niet geschonden.

Los van de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat te verduidelijken welke bepaling(en) van de aangehaalde richtlijnen zij geschonden acht, dient de Raad er op te wijzen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partij toont niet aan dat de richtlijnen incorrect of onvolledig zouden zijn omgezet. Zij kan niet dienstig de schending ervan inroepen.

De middelen zijn niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. RYCKASEYS